

Алеко Константиновъ.

Бай Ганю.

Бай Ганю пжтува.

Тренътъ ни влѣзе подъ огромния сводъ на Буда-Пещенската гара. Ние съ бай Ганя влѣзохме въ буфета. Като знаехъ, че тукъ ще се бавимъ цѣль часъ, азъ преспокойно се разположихъ при една маса и си поржчахъ закуска и пиво. Наоколо ми свѣтъ — гъмжило. Залисанъ въ шума, не забележихъ, кога бай Ганю изфирясъль изъ буфета, заедно съ дигасигитъ си. Де бай Ганя? Чашата му праздна. Огледахъ се наоколо, подирихъ го съ очи — нѣма го. Излѣзохъ вѣнъ — бре тукъ бай Ганю, тамъ бай Ганю — нѣма! Чудна работа! Помислихъ, че е отишълъ въ вагона да прегледа, да не е отпъналъ нѣкой килимчето му.

Върнахъ се пакъ въ буфета, оставахъ още десетъ минути до тръгването на трена. Азъ се заплатихъ, заплатихъ и бай Ганювото пиво и излѣзохъ на перона да го потърся. Въ това време надъ свода на гарата влизаше бавно единъ влакъ, и, представете си, въ единъ отъ вагонитъ на тоя влакъ увисналъ до половина на прозореца, лъсна бай